

BŘEVNOVAN

Konec břevnovského mrakodrapu a Petynky?

Benefiční koncert Evy Pilarové

Břevnovské novinky

Poutě do Hájku

Husitská
farářka Sandra Silná
– pozvánka k návštěvě
břevnovské fary

**Redakční rozhovor
S EVOU KALHOUSOVOU: Otevření
Domova seniorů
v Břevnově**

Počasí v červenci a srpnu 2012

Počasí v červenci 2012.

Červenec byl teplotně nadprůměrný. Průměrná teplota byla 20,0 °C. V jeho průběhu byly 2 velké teplotní výkyvy. První třetina byla velmi teplá, byla vystřídaná mírným ochlazením v prostřední části měsíce a poslední část byla zase velmi teplá. Maximální teplota byla 34,5 °C dne 29. a minimální teplota 9,8 °C dne 23. Bylo 21 letních dní - 172 % a 6 tropických dní - 240 % normálu a k tomu byla ještě 1 tropická noc. Srážkově byl červenec normální, spadlo 80,7 mm srážek - 106 % normálu. Četnost srážek byla vyšší, ale jejich vydatnost byla nižší. Maximální množství srážek 13,4 mm spadlo dne 3., ale bylo to jen 57 % obvyklého množství. Bylo to způsobeno tím, že z celkového množství 9 bouřek bylo 8 vzdálených a jen jedna byla místní. 2. července padaly kroupy a poškodily zejména jablka.

Počasí v srpnu 2012.

Teplé počasí pokračovalo i v srpnu. Průměrná teplota v srpnu byla vysoce nadnormální - 20,8 °C s teplotní odchylkou 3,1 °C. Kromě krátkého ochlazení v polovině měsíce, byly teploty nadnormální a mimořádná vedra byla od 18. do 25. kdy teplotní odchylky přesahovaly 5 °C. V tu dobu byla dosažena max. teplota 38,2 °C, která nebyla dosud vůbec naměřena. Min. teplota byla 9,3 °C dne 14. Bylo 20 dní letních - 187 % a dokonce 8 dní tropických - 444 % a 2 tropické noci, které se dosud nikdy v srpnu nevykytly. Srpen byl velmi suchý, i když napršelo 64,5 mm - 92 % normálu, protože velké srážky přišly až v posledních dnech - maximální množství 27 mm dne 30. Počet srážkových dní byl celkem normální, ale při vysoce nadnormálních teplotách se rychle vypařily. Bylo 6 dní jasných a 4 dny byly zamračené. Byly 3 dny s místní slabou bouřkou a 2 dny se vzdálenou.

V Praze dne 5. září 2012.

SM

**Redakční uzávěrka
příštího čísla jest
31. 10. 2012!**

BŘEVNOVAN

BŘEVNOV
BUBENEC
DEJVICE
DĚDINA
LIBOČ
PETŘINY

POHOŘELEČ
RUŽYNĚ
ŘEPY
STŘEŠOVICE
VELESLAVÍN
VOKOVICE

časopis pro občany Prahy 6
První číslo vyšlo v roce 1888
Vydávání obnoveno v březnu 1990

Ročník 23, číslo 9 - 10 / 2012
Datum uzávěrky: 31. srpna 2012

Vydává Vydavatelství a redakce časopisu **Břevnovan** • Adresa: Bělohorská 195/147, 169 00 Praha 6 - Břevnov, e-mail: krchov@seznam.cz, www.brevnovan.cz • Povoleno odborem kultury NVP r. č. 50/90 • Rozšiřují prodejny tabáku, potravin aj. • Vydavatel a redakce: Mgr. P. Krchov, mobil 732 243 922, tel./fax: 233 358 350, redaktor Antonín Matějka, tel.: 721 703 728 • Grafická úprava: M. Wágner • Foto: Mgr. P. Krchov, M. Wágner a A. Matějka • Ilustrace: M. Wágner • Sazba: IT Design • Otištěné názory nemusí být totožné se stanoviskem redakce. Za věcnou správnost textů odpovídají autoři článků. Naše konto: 1939 122 339 / 0800

Podzimní sňůru besed s občany v jednotlivých obcích Prahy 6 zahájila paní starostka Marie Kousalíková 13. září v Sedlci a setkání bylo velmi přátelské. Ale i během prázdnin se konalo několik společenských akcí, kde bylo možné se s paní starostkou setkat a pohovořit.

V září, u příležitosti Dne Prahy 6, byly i tentokrát vyznamenány osobnosti Čestným občanstvím. Stala se jimi In memoriam odbojová skupina zvaná Tři králové, tři důstojníci čs. armády, kteří zahynuli v boji proti německé okupaci: podplukovník Josef Balabán, Josef Mašín a štábní kapitán Václav Morávek. V Tereziánském sále Břevnovského kláštera ocenění převzali zástupci rodin. Zleva: p. Balabán, paní Mašínová a Morávková.

Zajímavost pro vás **97**

Navštívte - li kavárnu U Malého slona v Radimově ulici č. 25 v Břevnově, nezapomeňte se také pozdravit v předzahrádce s pěkným mosazným slůnětem, který stříká vodu a zmáčknete - li tlačítko v zídce, krásně na vás zatroubí. Na snímku majitel L. Horejský upravuje kamínky po návštěvě dětí.

Zpravodajství Břevnovana

V červenci oslavil náš bývalý starosta Prahy 6 a dnes ministr Tomáš Chalupa 38 narozeniny a byla to společenská akce. Kdo to nestihl mohl zajít na vycházku do Hvězdy a současně si prohlédnout zajímavou Karáskovu výstavu, anebo se potěšit fontánou v klášterní zahradě a jen tak se projít. Těm pozornějším neuniklo, že v sově budce za Vojtěškou nejsou puštky, ale sršně. Mělo by se s tím v zimě něco udělat. V klášteře je teď plno piva, vaří se a místní by rozhodně měli přijít ochutnat zdejší značku: jmenuje se Břevnovský benedikt.

• **Z kláštera.** • Zas jedny prázdniny zmizely, zas jedna dovolená je pryč. Kdo si však našel čas, fortnu do kláštera našel otevřenou, stejně jako dveře do baziliky v čase bohoslužby. A skuteční farníci nezapomněli na Pána Boha ani o dovolených a navštívili řadu kostelů i mši, jak v Čechách, tak v cizině. Ve vylidněném Břevnově a v letním poklidu byly také omezeny bohoslužby, takže slouženo v pondělí, středu a v pátek pouze v 18 hodin, ranní v úterý a ve čtvrtek, jen sobotní s nedělní byly beze změny. - 9. srpna oslavil pan převor P. Prokop Siostrzonek své 55 narozeniny. **Od 6. do 8. září** se v bazilice uskutečnil, jako každoročně, celodenní výstav Nejsvětější svátosti oltářní s možností soukromé adorace. • **4. 9.** Od 14 hodin se konalo v Tereziánském sále slavnostní udělení Čestného občanství Městské části Praha 6 odbojové skupině Tři králové in memoriam a to genmjr. Josefu Mašínovi, brig. gen. Václavu Morávkovi a genmjr. Josefu Balabánovi. Týž den u této příležitosti se konal od 20 hod. v bazilice koncert Varhana Orchestroviče Bauera, který přednesl varhanní koncert. Spoluúčinkoval Miroslav Hloncar na trubku s pražským smyčcovým kvartetem Epogue Quartet. • **9. 9.** O deváté ranní P. Václav Snětina sloužil dětskou mši sv. se zpěvem scholy, vedené Magdou Salákovou. • **18. 9.** se konal benefiční koncert v Tereziánském sále na podporu dostavby Domova sv. Rodiny na Petřinách. **22. 9.** se uskutečnilo v Břevnově 40 výročí symposia Sdružení Opus Bonum „křesťané ve službě společnosti „u nás v Evropě.“ Mši celebroidal biskup Václav Malý. V symposiu přednášeli: Václav Malý, Tomáš Holub, Ilja Hradecký, Zuzana Filípková, Stanislav Žák Anton Otte a Radmír Hofman. Moderovala Petruška Šustrová. • **27. 9.** v 18 hodin slavena vigilie v bazilice ze svátku sv. Václava. Při mši svaté v 18 hodin vzpomenu

motlitbou za národ. • **28. 9.** v 18 hod. na sv. Václava účinkoval chrámový sbor za řízení A. Melichara. Zazněla Missa brevis et facilis, Graduale sv. Václava B Kašpara a sv. Václava O. A. Tichého. Na varhany doprovázel Marek Čihař. • **7. 10.** - v 9 hod u sv. Markéty slaveno Břevnovské posvícení. Chrámový sbor zazpíval Missu in D R. Führera, Aleluja O salutaris Jana Hanuše a na závěr Tantum ergo R. Führera. • **9. 10.** v 7 a v 18 hodin vzpomenu na 255. výročí posvěcení baziliky. • **11. 10.** - toho dne mše v bazilice odpadá, místo toho bude v kostele P. Marie Sněžné na Jungmannově náměstí, kde proběhne blahověčení Čtrnácti pražských mučedníků. Klášterní pivovar v Břevnově zahájil provoz...

• **S Karáskem ve Hvězdě.** Ještě do konce října můžete navštívit výstavu o rozsáhlé knižní sbírce Jiřího Karáska, která je prezentována ve Hvězdě. Jsou zde především faksimilie původních obálek knih významných našich a evropských literátů a nekonečná řada titulů. Milovníci české dekadence nemohou Jiřího Karáska ze Lvovic neznat. A právě probíhající výstava nazvaná Anatomie knihy dává příležitost nahlédnout do obrovského fondu sběratelské činnosti Jiřího Karáska, jehož jenom knižní sbírka obsahovala v r. 1950 na 40 000 knih.

• **Zlodějny v Sedlci.** V červenci nechal instalovat Odbor životního prostředí m.č. Praha 6 na přání občanů na břehu řeky bytelnou sestavu tří laviček a jednoho stolu. Byla umístěna blízko přívozu proti potravinovému obchodu v Roztocké ulici a sloužila cyklistům, turistům a místním. Přestože lavice a stůl byly uchyceny půlmetrovými šrouby, zaměstnanci m.č. Jaroslavu Holému se to nezdálo, koupil ještě ze svého silné řetězy a zámky, aby posezení nešlo ukrást. Bohužel, vydrželo necelé tři týdny a bylo pryč. Stálo: 46.440 Kč.

V Sedlci to ovšem není náhodný případ: nedávno tam někdo pěkně odřízl a odvezl skluzavku z dětského hřiště za 30.000.

• **Místo puštíků sršně.** Předloni byla na jednom z dubů za Vojtěškou v Břevnovském klášteře umístěna speciální velká budka pro sovy. Zatím však žádná ze sov „volné kapacity“ v tichém zákoutí kláštera nevyužila. Kdo se na vchod do budky pozorněji zadívá – lze ji od zahradnického domku dobře vidět – uvidí místo puštíků v otvoru jakoby staženou papírovou roletu. Je to zlomek velkého sršního hnízda uvnitř, kam sršni přilétají a odlétají po celý den.

• **Sloni to mají u Horejsků dobré.** Jeden má rád pejsky, druhý kočky, jiný třeba papoušky. U Horejsků v Radimově ulici 25 jsou zase vysazení na slony. Pan Leoš Horejský je majitelem domu a kavárny U Malého slona na zmíněné adrese a má slony prostě rád. Vlastní

pokračování na straně 4

EKO-PATROL
Papírenská 12, 160 00 Praha 6

- * odvoz odpadů a sutí kontejnerovými vozy LIAZ, AVIA, sklápěče MULTICAR
 - * likvidace černých skládek
 - * úklid komunikací a ploch, údržba komunikační zeleně
- Dispečink, nepřetržitá služba:**

Dispečink: 233 320 311
Mobil: 602 620 757

pokračování ze strany 3

jich doma nejméně padesát, obrázky, sošky, sponzoruje slony v ZOO Praha, a když se mu před 8 lety narodil syn Lyon, k jeho potěšení nechal od známého akademického sochaře udělat do předzahrádky domu krásného bronzového slona, vlastně slůně, které sřiká z chobotu vodu a úžasně troubí. Děti z nedaleké školy sem často chodí. Ale pan Horejsek chystá další místní drobnost – nové domovní znamení – samozřejmě slona.

● **12. září uspořádal Odbor pro vnitřní věci m.č. Praha 6** slavnostní setkání jubilatů, kteří dosáhli 70, 75 a 80 let. Setkání řídila vedoucí odboru paní JUDr. Olga Králová za účasti ředitelky Pečovatelské služby Prahy 6. Setkání se konalo po skupinách okolo 20 osob ve Skleněném paláci. Touto cestou účastník chce poděkovat, též starostce paní Kousalíkové, že úřad i tímto způsobem vytváří ovzduší pro dobrý a spokojený život seniorů v Praze 6. *E. M.*

● **Libocký rybník zchátral.** Ještě v září byla hladina z 50% potažena zelenou vláknitou řasou, a kdo se tu letos chtěl vykoupat musel si řasy odhrnovat. Pár se takových našlo. Rybáři nemohli chytat na udice, neboť háčky se zachytávaly v hustých řasách. Libocký rybník je po léta oázou pohody a má své vyznavače, kteří by koupání s výhledem na libocký kostelík nevyměnili za nic na světě. Doufejme, že se správce rybníka v příštím roce lépe postará.

● **Archeologický park Liboc - Občanské sdružení Archaia,** uspořádalo dne 2. září ve svém areálu další akci - ROZLOUČENÍ S PRÁZDNINAMI. Školáci, i ti, které první vstup do školy teprve čekal, vyzkoušeli si zde například tesání klády, tkaní oděvů, střelbu z luku na cíl nebo oblékli opravdické brnění. To vše pod dohledem instruktorů, kteří přidali zajímavě podaný odborný výklad. Činnost Sdružení je zaměřena na praktické ověřování středověkých pracovních postupů

Skauti vrátili se opět z hvozdů spokojeni s pobytem v přírodě. Světlušky z desátého oddílu z Bílé Hory byly v lesním táboře nedaleko Trhového Štěpánova (viz článek Skauting v Praze 6).

Při předávání Čestného občanství Prahy 6 v Tereziánském sále kláštera sedí v prvních řadách vždy vyznamenaní občané. Tentokrát za tři čs. důstojníky odbojové skupiny Tři králové vyznamenané in memoriam – zůstaly symbolicky tři prázdné židle s kytičí.

Kde najdete v Břevnově pivovar? V hospodářském dvoře kláštera, v kravině, kde byly kdysi chovány desítky krav. V pravé části kravína bývala řezárna a před léty tam došlo k úrazu. Spadlý balík slámy přirazil p. Zikmundovi ruku do řezačky a přišel o prsty.

a technologií, zpřístupňování vědecko – výzkumné práce archeologů nejširší veřejnosti. Vzdělávací středisko pracující v rámci parku organizuje kurzy archeologie pro mládež, letní kurzy experimentální archeologie pro pražské děti, pořady pro základní školy, mezinárodní dětskou archeologickou školu a.j. Lektory jsou profesionální archeologové a specialisté z dalších vědních oborů. Krásné, užitečně prožité odpoledne ! *am*

● **Konec břevnovského mrakodrapu a Petynyky?** Břevnovský mrakodrap, secesní dům v Radimově ulici číslo 8, který je majetkem Prahy 6, je ohrožen demolicí a pozemky v jeho sousedství masivní zástavbou sedmipodlažními bytovými domy. Kajetánská kaple, která se se zde nachází, by mohla být jimi těsně obestavěna. Letohrádek Petynka, který s ním sousedí přes potok Brusnici, je také ohrožen demolicí a jeho území extenzivní bytovou zástavbou. Obojí prosazuje její

současný vlastník Nadační fond Vincentinum. Požádal jsem ministryni kultury o ochranu této památky. Občané sepsali petici proti oběma záměrům. Žádají uchování historických i přírodních hodnot. Poukazují i na zhoršující se životní prostředí u křižovatky Malovanka. Tuto petici podle petičního výboru podepsalo více než pět set lidí. Sběr podpisů dále pokračuje. Vedení radnice pod jejím vlivem přislíbilo veřejné představení projektů. Postoj veřejnosti rozhodne o budoucnosti tohoto území. *MUDr. Antonín Nechvátal, zastupitel Městské části Praha 6, anechvatal@email.cz*

● **Dříve Vořechovka!** Na místě dnešní čtvrti Ořechovka stávala obrovská zahrada, kterou nechal vytvořit šlechtic Jan Kryštof Bořek roku 1710. Byla zbudována ve francouzském stylu a součástí byl i letní barokní zámek. Lidově se zde říkalo Na Bořekovce, z čehož později vznikl název Vořechovka. V době výstavby vilové čtvrti se pak kolem roku 1920 postupně začíná užívat spisovná forma od Vořechovky - Ořechovka. Vlastníkem byl Strahovský klášter. Díky vzniku Československé republiky v r. 1918 se Praha stává hlavním městem našeho státu, což přineslo masivní stěhování obyvatel do Prahy a potřebu výstavby nových čtvrtí. První etapa výstavby čtvrti Ořechovka začala r. 1920 a ukončena byla r. 1923, celkem zde postaveno 197 domů s 224 byty. Tato zástavba byla stavěna kolem centrální budovy č. 250. Budova se pak stává obchodním a společenským centrem nové vilové čtvrti. Vyrostly zde obchody, kino, restaurace, kavárna s vinárnou, lékařské ordinace. V roce 1927 byl společenský význam budovy ještě zvýšen o nový divadelní a taneční sál. Tolik něco málo z historie Střešovic. Jenže co současnost, budeme ještě někdy sedět v historickém kině? Jaké jsou plány nových majitelů? Odpověď nebude jednoduchá, nicméně paní Denisa Divišová nám prozradila, že: "Aktuálně se pracuje na otevření kina, rozhodně by mělo jít o kino klubové, nevyhýbáme se ani novým filmům, ovšem za předpokladu, že budou na tzv. pětáctičce /35 mm/. Tento týden má proběhnout technická revize promítaček a celého promítacího prostoru. V plánu jsou i divadelní představení pro děti i dospělé, chceme založit ochotnický spolek, cílem je zkrátka vytvořit z Ořechovky živou kulturní zónu, kde by byla i možnost volnočasových aktivit pro děti, stejně tak pro jejich maminky. Všechno je velice čerstvé, pracujeme na tom teprve měsíc, takže nějaké konkrétní informace zatím skutečně nelze poskytnout. Ale že co nejdříve budeme veřejnost seznamovat s děním v areálu, to mohu slíbit." *Děkuji AM*

P. S. Dle posledních informací by se mělo v kině Ořechovka nejspíše začít s promítáním.

● **Výstava k 70. výročí pohnuté doby heydrichiády.** V tomto roce si připomínáme výročí atentátu na říšského protektora R. Heydricha, představitele okupační moci

v naší zemi za druhé světové války. Šlo o období tragické, oběťmi se málem stalo i 46 tzv. „svatobořických“ dětí. Významnou roli v jejich osudu pak sehrál zámek Jenerálka v Šareckém údolí. Od srpna do listopadu 1942 se tamní tzv. Kinderheim začal plnit dětmi rodičů, kteří byli zatýkáni německou státní policií v souvislosti s pomocí parašutistům odbojových skupin jako ANTHROPOID, SILVERA, OUT DISTANCE. Děti zůstaly na Jenerálce až do dubna 1944, pak byly převezeny do Svatobořic na Moravě. Válku přežily, ale jejich utrpení je výstrahou, na kterou se nesmí zapomenout. Výstavu „Děti nepřátel Říše“ otevřela starostka městské části Praha 6 Marie Kousalíková 7. 8. 2012, výstava potrvá až do 12. 9. Vernisáže se zúčastnily některé „dětí“ z Jenerálky, zástupci MČP 6 jakož i náhodní chodci, které zaujaly fotografie umístěné v galerii „CHODNÍK“ ve Skleněném paláci.

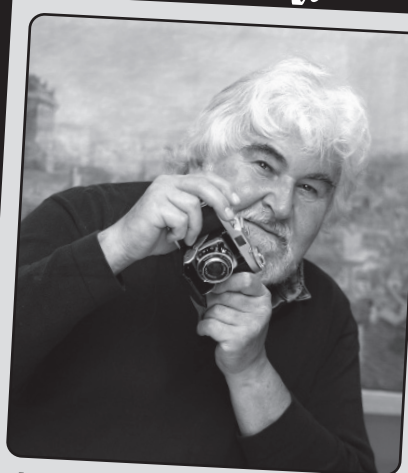
● **Vulci Nad Závěrkou** se podařilo kompletně zrekonstruovat další dům. Má číslo 14 a kdo si pamatuje na jeho rozpukané zdivo a věčně špinavou fasádu, zůstává nyní v údivu stát. Nová střecha s nástavbou, nová okna, interiér, vše vonící novotou. A kdy se dočká nových obyvatel? „Do dvou měsíců jsou nastěhovaní,“ ujistil mne stavební dozor. V těsném sousedství čtrnáctky čeká na dokončovací práce další domů patřících kdysi významné strojírenské firmě, která zde měla personální útvar. Také zde se vše mění do krásna a nájemníci budou určitě spokojeni. Tak hezké bydlení! *am*

● **Mléčný bar na Bělohorské.** Také jste rádi navštěvovali mléčné bary? Bývalo jich dost, postupem času se vytrácely. Ovšem nyní máme v Břevnově znovu šanci zajít si na oblíbený koktejl /nejvíce mi chutná jahodový/, případně smaženku. Bar najdete snadno na adrese: Bělohorská, č. 47. Produkty jsou z vlastní výroby a pochutnat si můžete na chlebičkách, salátech, plněných banketkách, plněných bagetách, sýrech, domácích jogurtech, již zmiňovaných koktejlech, či palačinkách nebo dobrotách z obložené mísy. Vše je navíc možno dodat na jakoukoli adresu v Praze. Závěrem recept na rychlou vaječnou smaženku Rozšleháme vejce, osolíme, opepříme a přidáme a trochu mléka. Vejce vlijeme na rozpálený olej a opékáme z obou stran. Vaječné smaženky dáme na chleba namazaný hořčicí, nebo kečupem a ihned podáváme. Moc práce? Pak je tu Mléčný bar! *am*

● **Fotbalistky v Břevnově!** V pátek 29. 7. se odehrálo na hřišti Břevnova historické utkání, když si „Stará garda“, vedená kapitánem Petrem Čížkem domluvila utkání s fotbalistkami FF Minerva Praha. Děvčata, neboť jde o klub ženské kopané, budou zde hrávat pravidelně a k zápasu nastoupila přímo z náročné před soutěžní přípravy. Ženy i juniorky si zkrátka zpestřily trénink /hrají II. ligu/ a rozhodně nehdly dát svoji kůži lacino! Za dusného počasí začal zápas ve svižném tempu, brzy se však objevil

pokračování na straně 6

PORTRÉT listu

Jan Bejšovec

I když Jan Bejšovec pochází z Prahy, hornickou průmyslovku vystudoval v Teplicích. Řadu let se pak snažil dosáhnout výtvarného vzdělání, což mu předlistopadový režim pro jeho politické přesvědčení opakovaně odmítal umožnit. Pracoval sice jako řadový horník, ale nakonec dosáhl svého: Hollarovu výtvarnou školu v Praze dokončil. A zase nic jednoduchého! Rodinu přitom živil jako razič na metru. Nyní už třicet let žije a pracuje v Břevnově. Stále se vzdělával u malířů i výtvarníků, přišla doba zaměstnání na „volné noze“ - věnoval se výtvarné fotografii a restaurování obrazů.

Po revoluci stál Jan Bejšovec u zrodu nových časopisů - Reflex, Reportér, MF, a.j. Jeho fotografická hvězda stoupá, výstav, které měl po celém světě, bylo asi čtyřicet.

Říká, že Břevnov je hezké místo pro život a je tady šťastný. Bydlí ve svém atelieru poblíž hotelu Pyramida, v okolí má krásné parky i oblíbenou hospůdku, kterou zkrášlil svými fotografiemi na téma: Historie kola. Tady se také scházejí velopedisté, kteří právě J. B. mohou děkovat za obnovení nejstaršího sportovního klubu v Čechách. V jeho čele stál sedmáct let a na tom, že jsou dnes členové zvaní na vystoupení do zahraničí, má lví podíl.

Dnes se věnuje převážně jen restaurování obrazů a komerční fotografii. Nejraději pracuje pro „břevnováky“ a vůbec lidi, kteří si nějaký starý a poškozený obraz přinesou k němu do atelieru, čekají, až jej opraví, načej si jej s nelíbenou radostí odnášejí domů. Říká, že majitelé by o své obrazy měli více pečovat, neboť jejich cena roste na rozdíl od auta, z kterého nakonec zůstane kupa šrotu. /On sám má sice ŘP - auto však nikdy nevlastnil/.

Jan Bejšovec miluje procházky ke klášteru sv. Markéty, na Nový Svět, Hradčany, Karlův most. Všude je ze své ulice za chvíli. „Navíc v ní bydlí i oba moji vnuci,“ usmívá se a odchází opět k obrazu, který mu majitelé svěřili do péče. *am*

pokračování ze strany 5

rozdíl mezi fotbalisty, z nichž mnozí ještě hrají pravidelné soutěže a dívkami, které jsou ve většině případů na začátku své fotbalové kariéry. Jak již řečeno šlo o přípravu, diváci se bavili, výsledek není rozhodující. Nutno však připomenout, že Vondráček, Čížek, Melounek, Rak a ostatní stále dosahují úrovně, která by slušela jakémukoli mužstvu nižší pražské soutěže. Chci tím říci - Břevnov by stále měl s kým soutěž hrát! První vlašťovkou je možná dohoda o pravidelném pronájmu hřiště na zápasy Staré gardy. Těšme se! *AM*

● **4. září bylo uděleno Čestné občanství** in memoriam městské části Praha 6 hrdinům protinacistického odboje Josefu Balabánovi, Josefu Mašinovi a Václavu Morávkovi. Ocenění převzali z rukou starostky Marie Kousalíkové jejich potomci. Tito odbojáři vytvořili skupinu nazývanou dnes historiky podle názvu, které jim dalo samo gestapo - „Tři králové“ a svými činy přiváděli jednotky SS na území protektorátu k šílenství. Bohužel, kruh kolem nich se uzavíral, Josef Balabán byl popraven v r. 1941, Václav Morávek zemřel při přestřelce s gestapem r. 1942, v témže roce končí i život Josefa Mašina. Při slavnostním obřadu v Tereziánském sále kláštera zůstaly některé židle pro vzácné hosty prázdné. Jedna z nich při posledním udělení Čestného občanství patřila panu Václavu Havlovi. Před začátkem byla na ni pietně položena kytice... *am*

● **Druhý den měsíce září byla uvedena v Šarce**, v místě původního přírodního divadla, opera Bedřicha Smetany - Hubička. Stalo se tak u příležitosti dne Prahy 6 a nutno předeslat, že úspěch byl mimořádný. Operu nastudovalo Originální hudební divadlo Praha, vystoupili sólisté, orchestr a sbor opery Národního divadla v Praze. Vše, včetně počasí, vyšlo na výbornou - jen DP mohl alespoň částečně linku ze Šárky směrem do Dejvic posílit. Hezký zážitek totiž v přečpané tramvaji nějak rychleji vyprchá. *am*

● **Bělohorské benediktinky spolu s farním společenstvím** zorganizovaly atraktivní benefiční koncert Evy Pilarové, jehož výtěžek bude použit pro částečné krytí nákladů spojených s naléhavou rekonstrukcí bělohorského poutního areálu (kostela, ambitů a přilehlých kaplí). Koncert se konal 21. května v refektáři kláštera Na Slovanech (Emauzy). Slavná a oblíbená zpěvačka prokázala, že i po tolika letech zpívá stále velmi krásně. Mistrně předvedla mnoho hitů z dob své největší slávy. Pak poutavě vyprávěla o příbězích ze svých zahraničních turné - a jednu ze swingových písní sedmdesátých let zazpívala dokonce v čínském jazyce. K jejímu vyprávění se připojil i basista jejího „bandu“ a vtípně pohovořil o tom, jak si na jeho nástroji kdysi zahrál sám prezident Václav Havel a na jeho prosbu se mu na něj i podepsal. Slavná zpěvačka pak s velkým úspěchem imitovala známé interprety - na příklad Luise Armstronga i s jeho charakteristickým „chrapláním“. Asi všichni diváci se shodli na tom, že „zlatým hřebem“

Centrem společenského dění je v našem okolí klášter, farnost v Liboci, ale též na Bílé Hoře, jak dokládá otištěný článek.

večera Evy Pilarové byla její interpretace písně Franze Schuberta „Ave Maria“, kterou zazpívala tak krásně, jak ji u nás dovede zazpívat snad pouze ona. Za krásný umělecký zážitek onoho večera poděkovala paní Pilarové jménem řeholních sester i nadšených posluchačů novicka kláštera sr. Francesca. Záštitu nad celou akcí přijal senátor Ing. Bratský, který využil nevšední příležitosti zazpívat si společně s Evou Pilarovou. I toto nezvyklé dueto odměnili diváci bouřlivým potleskem. Po koncertu vystoupil Ing. architekt Ibl, který je hlavním autorem projektu komplexní rekonstrukce bělohorského poutního areálu. Seznámil posluchače s nejvýznamnějšími aspekty obnovy poutního místa i s přibližnými náklady nutnými na odvodnění základů, zdi a omítek, na umělecké restaurování fresek i plastik, na generální rekonstrukci vstupních

bran a dveří, zámků i zabezpečovaných zařízení, elektrické instalace a mnoha dalších záležitostí, vyžadujících bezodkladné řešení. Seznámil také veřejnost s úsilím benediktinek (zejména sestry Petry OSB) a aktivistů bělohorského farního společenství o získání finanční subvence z evropských Norských fondů, zaměřených na obnovu památek. Upozornil však i na nutnost zajistit poměrně vysokou (dnes již dokonce třicetiprocentní!) finanční spoluúcast, jež je podmínkou zahraniční pomoci. Toto je ovšem velký problém - výtěžek kostelních sbírek a benefičních akcí zdaleka nepostačí; vyzval proto potenciální sponzory i drobné dárcy o pomoc. Pro tento účel je k dispozici číslo bankovního konta, na něž dárci mohou přispívat: 5151515151 / 2700 UniCredit Bank; přispívat mohou též osobně v bělohorském klášteře benediktinek.

Asi těžko byste hledali v našem okolí někoho, kdo nebyl v kině Ořechovka. Ekonomické problémy a peripetie s penězi biograf zavřely, ale považte: začne se znovu promítat a to v nejbližších dnech! Dobrou zprávu rádi otiskujeme.

Redakční rozhovor

Otevření Domu seniorů v Břevnově se stále prodlužuje

Co víme:

Zakladatelé domova patřili k významným osobnostem české prvorepublikové politiky a kultury. Stačí vzpomenout tehdejší poslankyni Národního shromáždění a první ředitelku, paní Elišku Purkyňovou, dále Elišku Krásnohorskou, premiéra Dr. Kramáře.

Slavnostní otevření „Útulného Domova osamělých žen“ se konalo 28. září 1924 a stejně jako dnes jej tvoří propojené domy v Šolínově a Thákurově ulici. Jen název se změnil zásluhou současné ředitelky Evy Kalhousové na „Domov pro seniory Elišky Purkyňové.“

Domov poskytuje lékařskou péči včetně rehabilitace, rozsáhlá je ergoterapie, muzikoterapie, petterapie, trénuje se paměť, promítají filmy. K dispozici je kavárna nejen pro obyvatele, nýbrž pro všechny, kteří mají chuť posedět a popovídat si. Pro čtenáře je připraveno 900 knih, předplaceny jsou časopisy. Oba objekty mají také zahradu, kde za hezkého počasí probíhají hudební programy, v dosahu je kadeřnice i pedikérka. Složitě životní situace pomáhá řešit smluvní právník a notář.

Co nevíme a zajímá nás:

Dlouho bylo jasné, že Praha 6 potřebuje další objekt pro seniory. Na základní kámen poklepal tehdejší primátor Prahy Pavel Bém, spolu se starostou Prahy 6 Tomášem Chalupou a ředitelkou Domova seniorů Evou Kalhousovou. Nový objekt má tvar písmene U a hlavní vchod z ulice Cvičebná, poček lůžek určen na 193. Problém je v tom, že stále více čtenářů se dotazuje, kdy „Eliška“ začne konečně přijímat nové obyvatele. A protože nevíme, zeptal jsem se paní Evy Kalhousové.

Paní ředitelko, je možno dnes říci závazné datum otevření nového, tolik potřebného zařízení v Břevnově?

I na mne se mnoho lidí obrací s otázkou - kdy už dojde k zahájení provozu v novém Domově Eliška. Je mně moc líto, ale termín sdělit nemohu, protože náš zřizovatel - hlavní město Praha v současné době zajišťuje vybavení objektu. Celou stavbu a její vybavení má ve své kompetenci. Jsem připravena postupně budovu přebírat a po dodání vybavení zajistit bezproblémové přestěhování z budovy Šolínova do nového Domova.

Věřím, že do doby, než připravíme technické zázemí pro naše obyvatele, bude vše vyřešeno. Budu Vás pravidelně informovat a těším se, že Vás brzy pozveme na den otevřených dveří.

Děkuji za odpověď

A. Matějka

Návštěvou u husitů v Břevnově

Církev československá husitská

NO Praha 6 - Břevnov

Místo duchovního zde zastává k plné spokojenosti všech Mgr. Sandra Silná, která taktéž působí jako tajemnice Ekumenické rady církvi v České republice. A protože od mé poslední návštěvy fary přece jen uplynula nějaká doba, zeptal jsem se paní doktorky jak plyne současný život v No Břevnov, zda bude nadále pokračovat úspěšný pořad „Dokumenty na faře“, což je promítání zajímavých dokumentárních filmů po nichž následuje beseda s tvůrci a zda se počítá v oblasti kulturně – duchovní s nějakým novým projektem. Zde jsou odpovědi:

V NO Praha 6 Břevnov se po prázdninách opět rozbíhá běžný provoz. Nedělní bohoslužby jsou každou neděli od 10 hod. a ve svátky, od září opět začínají biblické hodiny, a to vždy v úterý od 16 hodin ve farní kanceláři. 5. září v 19 hodin pokračuje cyklus Dokumenty na faře, a to dokumentárním filmem Dagmar Smržové - Zachraňte Edwarda, který se dotýká tématu života s hendikepovaným dítětem. Po projekci bude beseda s režisérkou a také s Marcellem Sladkowským a jeho dcerou Juliánkou, kteří jsou hlavními protagonisty filmu, společně s Juliánčinou maminkou. Nově, od května 2012, připravujeme také pravidelné poslechové večery, radiodokumenty, kdy nejprve posloucháme dokument natočený pro Český rozhlas a poté s tvůrci pořadu debatujeme o multikulturní Evropě. Srdečně zveme všechny k návštěvě břevnovské husitské fary!

Paní farářko, děkujeme za pozvání a Vaše odpovědi.

am

Vlasta Bakalová

Ranní báseň

Ještě spíš v útrobach města
nebo na seně na cestě
tvé ruce na hrudi v modlitbě snění
a já tě budím bláznivá
s rozčuchanými rudými vlasy
když křičím jak křičívá příboj
nezemřelá že je mi svatě
tak Svatě před básní

Řeka

Chtěla jsem se stát dítětem květin
na louce vlčího bobu odhodila jsem šaty
a smála se na bočník Slunce
řeka tak štíhlá za Chebem
si přehrává na prstech vln
kytarové sólo černého chlápka

**Mladý
sloupek**

BŘEVNOVSKÉ NOVINKY.

Přiznám se, že jsem měl velkou radost, když po mnoha urgencích byl konečně opraven asfaltový povrch chodníku před břevnovskou poliklinikou, stejně tak jako na východní straně budovy poškozené schody a v přilehlém parku doplněna nová lavička za tu zničenou. Potěšilo mne rovněž, že byla dokončena dlouho odkládaná rekonstrukce druhé strany chodníku v ul. Pod Marjánkou mezi ulicemi Pod Drinopolem a Skupova. V létě se rovněž podařilo uskutečnit opravu opadající okrasné římsy pod sedlovou střechou na škole u BILLY v Bělohorské ulici, která po dva roky vyvolávala obavy z ohrožení chodců. Také děti dostaly dárek v podobě nových herních prvků ve školce nacházející se v ulici Mládeže. Dalo by se říci „léto budiž pochváleno“. Pokud by ale nebylo onoho pověstného kdyby...

Na opravu stále čeká propadající se chodník v ulici Patočkova v prostoru od prodejny masa k večerce a na dalších místech. Řádu z nás nepotěšila ani ztráta přímého spojení MHD z Břevnova na Smíchov zrušením autobusové linky 217. A to nesmyslné přecházení na Strahově z jedné stanice na druhou rovněž oprávněně rozlobilo nemálo spoluobčanů. Ukazuje se, že někdo odpovědný zase něco nedomyšlel. Chci věřit, že se nám podaří zjednat nápravu alespoň dodatečně.

Stále se také nemohu smířit s mnohými projekty, které do centrální části Břevnova mají přinášet další předimenzovanou zástavbu. Např. v prostoru mezi poliklinikou a Patočkovou nebo Na Petynce, či v Radimově ulici u mrakodrapu, ale také jinde. Vadí mi rovněž, že rekonstrukce provlhlých obecních domů v prostoru ulic Patočkova, Nad Kajetánkou a Jilkova probíhá velmi pomalu. Bude - li letos konečně zrekonstruován první dům, pak jich zbude ještě sedm. Odmítám rovněž revitalizaci potoka Brusnice, připravovanou magistrátem hl. m. Prahy, která má být realizována otevřením koryta potoka. Káčet se kvůli tomu mají i stromy a odpovědní úředníci města Prahy přitom soudí, že tak zlepší životní prostředí této části Břevnova. Prý za všechno může poškozená kanalizace, do níž je potok Brusnice nasměrován v prostoru pod sídlištěm. Nevím, odkud do nového koryta úředníci přivedou potřebné množství vody, ale každý se může přesvědčit, že v potoce Brusnice před zanořením pod zem mnoho vody neteče. A tak chci na závěr úředníkům také touto cestou vzkázat, že páchnoucí stoku do Břevnova nepotřebujeme.

JUDr. Hruža Ivan
zastupitel MČ Praha 6

Zpráva o činnosti Sdružení pro podporu zeleně a ovzduší Prahy 6 aneb „Všechno je zalitý betonem“

Vážení příznivci, milí obyvatelé okolí mimoúrovňové křižovatky Malovanka, doufáme, že jste o prázdninách užili přírody a vzduchu méně zahuštěného, než na jaký jste zvyklí z domova. Vitáme vás zpět a těšíme se na setkání a případnou spolupráci při zvelebování okolí Malovanky. Dovolujeme si vám podat krátkou zprávu o naší letní činnosti.

ZÁVOD PŘES MALOVANKU A SETKÁNÍ POD MOSTEM 18. 6.

Plánovali jsme závod, ale nakonec se moc neběhalo. Vzduch se tetelil v teplotě hodné nad třicítkou a nad západním obzorem dusil naši životní energii černočerný mrak. Své organismy, vyčerpané dlouhodobým pobytem ve znečištěném prostředí, jsme tedy nechali odpočívat, a nezkoušeli jsme ani zdraví jiných spoluobčanů. Utekli jsme do stínu pod lávkou. Tam také proběhla diskuse s architektem Jiřím Opočenským, autorem návrhu Zelená Malovanka.

Černý mrak nás nakonec rozehnal dříve, než jsme si přáli, ale v anketě nám účastníci a kolemjoucí poskytli cenné postřehy, týkající se bezprostředního okolí křižovatky a jejího vlivu na každodenní život. Zde některé klíčové úryvky (znění všech rozhovorů si můžete přečíst na www.strankach.sdruzeni.cz): ...

„jinak si myslím, že ta křižovatka je prostě kráter uprostřed města...“

„...Já si nemyslím, že je to dobrá věc, protože když si vezmete, že za sto let se už možná autama nebude jezdit, tak je to hrozný hřích, kterej tady provádíme na přírodě. Já jsem se tady narodila, když si představím, jak to vypadalo dříve, tady na Hládkově, kde se staví ta přišerň, tak bych plakala. My jsme tady, jako malé děti, si hrávali se salamandry, s oranžovými bríškama, to si nedovedete představit, jaká tady byla krása. To všechno je pryč, všechno pod betonem, všechno je zalitý betonem...“

„...No, je to bezútesné místo. Po všech stránkách, takže jakékoli zpříjemnění je vítané.“

„...Snažím se nedejchat a rychle to přejít...“

„...Já nechodím přes lávku, já chodím tady vedle po semaforu, zacházím si radši, protože ta lávka je taková nepohodlná, má velké nástupy a je to o hodně delší, takže obcházím jinak.“

„...Místo na mě působí nepřijemně. Na Praze 6. Protože tady má být zeleno a... úplně to tady rozšiřvalo ten prostor.“

Mladý rozhněvaný muž, jehož projev jsme nezachytili celý, se domnívá, že zelenění Malovanky je „pouhé flikování něčeho, co už napravit nejde“. Nerad by, aby případná zeleň na Malovance zastínila kromě silnic i fakt, že se na stavbu soustavy tunelů i díry samotné vydaly nesrovnatelně větší peníze, než na tuto záplatu...

Z politiků dorazil pouze Antonín Nechvátal, zastupitel Prahy 6 za Zelené:

„No, já si myslím, že už tady mohla být dávno vysazena kvalitní neopadávající zeleň. Ta původní lávka sice nebyla až tak krásná, ale byla celkem funkční. Nové lávky budou přínosem pro pěší i cyklisty.“

Otázky vzbuzují stamilionové náklady na realizaci projektu Zelené Malovanky.

Okolo křižovatky by měl být vnější pás hodnotné zeleně, o který dlouhodobě usilují.“

VINCENTINUM A BŘEVNOVSKÝ MRKODRAP

Developer o prázdninách nespí. To jsme už věděli, ale letošní letní developerský rej předčil naše očekávání. Kde se vzal, tu se vzal návrh na demolici Petynky! Letohrádek ze 17. století (pojmenovaný podle jeho stavitele Pöttinga), získala v roce 2006 i s pozemky zdarma od ministerstva vnitra společnost Vincentinum k veřejnému využití. Objekt však pouze chátrá. Teď by měl být zbourán a nahrazen tak řečeným Domem pro seniory Vincentinum se 137 byty, fitness centrem a oční klinikou. Stavitelem je firma Loxia, autor rekonstrukce Kajetánky a obří bytové bedny nad ní.

Firma Geosan Kappa by zase ráda vytěžila pozemky kolem známého „břevnovského mrakodrapu“ v Radimově ulici, které koupila od radnice. Historickou stavbu chce zbourat a na pozemcích vystavět bytový komplex. Vzácnou kapli Panny Ottingenské, která se tam ke své smůle tak nevhodně stojí už od roku 1666, developer samozřejmě zachová, jistě... Sedmipatrový bytový komplex ji totiž vtipně obestaví. Pozře, zadusí, zhltně kapličku a už jí nevydá. Jaký to má smysl?

Starobylá zákoutí v okolí Malovanky, která po staletí brala názvy od původních usedlostí, před našima očima pomalu, ale neúprosně berou za své. Jak budeme tato místa nazývat dále? Seniorka? Fitnesska? Loxinka?? Geosanka???

Petici proti demolici obou historických objektů a agresivnímu developerskému využití oblasti můžete podepsat na stránkách sdružení, kde se také o těchto případech dočtete více. Pěkný podzim vám všem přeje SPPZO. www.sppzo.cz

SPOLEČNÝ DEN – CENTRUM AKTIVIT PRO 3 GENERACE NA PETŘINÁCH

Již třetí sezónu přichází Centrum SPOLEČNÝ DEN s nabídkou kurzů a kroužků pro širokou veřejnost z Petřin a přilehlých lokalit (Břevnov, Liboc, Velešlavín, Střešovice a další). Jsme první a jediné centrum na Petřinách s takto koncipovaným programem. Působíme v pronajatých prostorách Centra Dračí brána (Křenova ul. 11, Praha 6 – Petřiny), sportovní kroužky probíhají na hřišti a v tělocvičně Základní školy Petřiny - sever. Nabízíme rozhrv pravidelných aktivit od pondělí do pátku v dopoledních, odpoledních a večerních hodinách.

V našich kurzech pro dospělé se soustředíme na pohybové aktivity – jóga, Pilates, PowerYoga.

Pohyb, hru a tvoření děti předškolního věku nachází v kroužcích s tanečním, sportovním či jógovým zaměřením. Rodičům s nejmenšími dětmi jsou určeny kroužky, které děti celkově rozvíjí pohybově, smyslově, komunikačně a umožňují posilovat vztah mezi rodičem a dítětem (Batolecí hrátky, Tvořivá abeceda, Taneční hrátky pro nejmenší). Nezapomínáme na maminky s miminky, které si chtějí zacvičit, zlepšit svou kondici a zároveň být stále se svým dítětem (kurz FIT4MAMI).

Novinkou letošní sezóny jsou 20 minutové bloky cvičení (Cvičení pro zdravá záda a Relaxační cvičení), které jsou určeny všem zájemcům, vhodná jsou také pro generaci seniorů (nad 60 let jsou tyto kurzy zdarma).

Naším cílem a posláním je vytvářet prostor pro děti, rodiče a prarodiče, kde mohou aktivně trávit volný čas a udržovat svůj zdravý životní styl. Prostřednictvím setkávání v kurzech a také na vzdělávacích akcích se rodiče mohou vzájemně inspirovat a předávat si rodičovské (a prarodičovské) zkušenosti. Děti v kroužcích získávají a rozvíjejí nové dovednosti a zájmy, v přátelském prostředí sdílí hru a společné zážitky, získávají nové kamarády, přirozeně si zvykají na dětský kolektiv. Oslovením a zapojením generace prarodičů a seniorů usilujeme o naplnění a rozvíjení komunitního života v dané lokalitě a mezigenerační dialog.

Všechny kurzy začínají v týdnu od 24. září. Přihlašovat se můžete během celého září, ale i v průběhu celého roku. V týdnu od 17. do 21. září můžete navštívit ukázkové lekce ZDARMA. Přesný přehled naleznete na našich webových stránkách www.spolecnyden.cz

Kromě pravidelných kurzů od září do června připravujeme i vzdělávací semináře, např. Respektovat a být respektován či První pomoc u dětí. Dále pobytové akce a v neposlední řadě naši sezónu již tradičně uzavíráme Zahradní slavnosti.

kroužky pro děti s rodiči

- ❖ taneční hrátky
- ❖ batolecí hrátky
- ❖ tvořivá Abeceda
- ❖ sportovní Abeceda

kroužky pro děti od 3 do 7 let

- ❖ sportovní Abeceda
- ❖ tanec a taneční tvorba
- ❖ jógové cvičení pro radost

kurzy pro dospělé

- ❖ cvičení pro porodu s přítomností dětí do 2 let
- ❖ Pilates
- ❖ PowerYoga
- ❖ jóga

aktivity pro seniory

- ❖ cvičení pro zdravá záda
- ❖ relaxační cvičení

ZELENÁ JE TRÁVA...

Pokud mám někdy cestu nahoru na „kopec“, nedá mi to a zajdu se podívat na bývalé hřiště TJ Břevnov, později Dragoun Břevnov. Pamatuji je od doby, kdy jako malý fotbalový záček jsem tady po tréninku poctivě probíral škváru, aby tam nebyly ostré hrudky případně nějaké to sklíčko z nového návozu. /Že zde bude jednou travnatý povrch, o tom se nám ani nesnilo/. Tedy ne, že bychom my fotbalisté bývali z této práce nadšení, zdála se nám pod naši úroveň, ale rezultat trenéra byl jasný: Teď nebudeš sbírat, v neděli nebudeš hrát! A to byla nějaká motivace! Tehdy se díky neexistenci počítačů a dalších lákadél současné doby hřiště jen hemžilo kluky lačníci po břevnovském dresu. Žakovská mužstva bývala dvě až tři, na zápasy se jezdilo poctivě tramvají „glajzou“, a pokud byla v pokladničce vedoucího mužstva nějaká ta korunka, bývaly nám lístky slavnostně proplaceny. Auto nikdo z našich rodičů nevlastnil, hrávali jsme v kečkách, na kterých byly lité špunty, aspoň po zakoupení. Časem je škvára obrousila až zmizely docela. Klouzalo to pekelně, leč hrálo se! Tak tohle byl kousek mé „historie“, vzpomínka na góly dávno minulé. Psal se rok 1952 - 3!

Samotná historie klubu se ovšem začala psát rokem 1906, kdy slavné c. k. místopředsedství království českého pod dekretem č. 189442 povoluje činnost Sportovnímu kroužku Břevnov! Ten vzápětí sehrává celkem 13 utkání, z toho 8x vítězí, když dokáže porazit i S. K. Kladno 1:0. Přitom, jak vzpomíná jeden ze zakládajících členů R. Votický: „Boty, košile, trenýrky, všechno jsme měli vlastní, později se situace zlepšila, když přibyla bedna s inventářem. Ovšem kopačku si směl vzít každý hráč stejně jen jednu, a to na nohu, kterou kopal, druhou botu měl vlastní!“ Náhrada za utkání bývala tehdy 5 Kč, jen Sparta platila 20 Kč a k tomu přidala jeden obehnaný míč.

Časem přece jen došlo ke zlepšení podmínek, Břevnov slavil úspěchy jak v dospělých - pražský přebor, divize, tak i v mládežnické kopačce, když se zde hrála i celostátní dorostenecká liga. Naši hráči bývali členy výběrů Prahy, kupovali je takové kluby jako Bohemians nebo Slavia.

Od r. 1997 ale nastává zcela nová kapitola břevnovské kopačky. Do klubu vstupuje pan Dragoun, hraje se pod novým jménem - FC Dragoun Břevnov, podařilo se znovu vybojovat divizní soutěž, vyhrát Pohár Pražského fotbalového svazu a nakonec i postoupit do 3. ligy. Zanedlouho je ovšem soutěž prodána jistému ligovému celku pro jeho „béčko“ a fotbal v Břevnově končí. Místo oslav 100. výročí založení - jen rozpaky a nezodpovězené otázky. Jasně je od té chvíle jen to, že tradice sobotních či nedělních zápasů je definitivně pryč, milovníci fotbalu z Břevnova se mohou nanejvýše dívat na prvoligové mužstvo Dukly Praha, která na „našem“ hřišti trénuje. V červenobílých dresech nastupuje nyní jen Stará garda s kapitánem Petrem Čížkem, která dokazuje, že fotbal se nezapomíná.

am

Poutě do Hájků

Když Sdružení Tejnka v roce 2000 zpracovávalo studii na zklidnění zdejší dopravy a vytvoření obytné ulice, navrholo tehdy radnici Prahy 6, aby zde u příležitosti chodnickového programu vzniklo posezení s pítkem a lavičkami - jako připomínka jedné z kaplí na trase pouti do Hájků. /Šlo o kapli č. 2/ Dobrá věc se opravdu podařila! Díky architektu Petru Husákovi, který návrhy Sdružení převedl do odborné řeči, díky grantu Nadace Via a díky vstřícnému postoji Úřadu MČ Prahy 6 zde od letošního léta může každý posedět, osvěžit se tekoucí pitnou vodou a pokračovat v cestě. První kaple stojí na Malovance, další v Kocourově ulici /asi 700 metrů západním směrem/, následují kaple na Ladronce, Vypichu, Bílé Hoře...Ty všechny jsou již pěkně opravené, zatímco kaple lemuující starou karlovarskou výpadovkou se rozpadají. I ty se prý ale dočkají obnovy, vzkazuje radnice.

A jak taková slavnost probíhala?

Vycházelo se s korouhvemi, prapory a sochami Panny Marie, které nesly družičky. Procesí nejprve prošlo se zpěvem za městskou bránu, tam se teprve poutníci převlékli do všedních šatů a místo bot si navlékli punčochy podšité pevnou látkou ze starých kabátů. Socha Panny Marie i s nosítky a parádou se položila na vůz, který poutníky doprovázel, pak se šlo po císařské silnici k Bílé Hoře. Cesta byla vyzdobena fábory a chvojím, alegorie ukazovaly drastické i líbezné výjevy, stánky nabízely občerstvení i všelijaké tretky. Lidé zpívali mariánské písně a před cílem se všichni zase převlékli do svátečního. Následovalo kázání, litanie a požehnání, pobožnost pokračovala i v noci. „Zpěv písní se rozléhal lesem, ohně plály, jakoby celý háječek byl v jednom plameni,“ uvádějí kroniky. Celou noc se zpovídalo, druhý den od rána do oběda probíhala česká i německá kázání. Odpoledne opět kázání, litanie, požehnání a návrat domů.

A samotný klášter Háječek? Býval jednou ze zakázaných lokalit, byť se pyšnil nejstarší Loretou v Čechách i na Moravě. Po roce 1950 se stal přísně střeženým vojenským prostorem. Jde o klášter františkánský, ležící osamoceně asi dvacet km od Prahy, v části obce Červený Újezd. Vede do něj poutní cesta ze Strahova, podle ní se zachovala řada výklenkových kaplí. Název pochází od lesíka, který je nyní součástí klášterní zahrady. Základní kámen pro kapli položil Florián Jetřich Žďárský ze Žďáru, takto pán na Kladně, Jenči, Újezdě a Žďáru 12. června 1623 jako výraz vděku za narození vytoženého dítěte a císařovu přízeň. Stavba kaple trvala dva roky, 2. června 1625 kapli posvětil arcibiskup pražský - kardinál Harrach. O poutní místo pečoval po dobu třiceti let poustevník, až roku 1659 jediný zakladatelův syn Euselius založil zde klášter františkánů. Po roce 1720 byly podél poutní cesty z Prahy do Hájků stavěny výklenkové kaple. Bylo jich dvacet. Návštěvnost místa bývala obrovská. Dle odhadu arcibiskupské kanceláře se jednalo až o 60 000 lidí ročně. Klášter fungoval do roku 1950, kdy byl v rámci komunistické akce zrušen a sloužil jako sběrný tábor pro církevní osoby. Navrácen svému účelu byl až v 90. letech a stále probíhá jeho pozvolná obnova.

Sdružení Tejnka + A.Matějka

Bělohorští varhaníci

Bělohorští varhaníci a farníci: na samostatném snímku v brýlích je varhaník pan Vilém Hejduk, na skupinové fotografii je druhý zprava varhaník pan Antonín Heinzl /ročník 1936/, jež byl předchůdcem Josefa Vacka. Uprostřed vedle děvčat je pan Karel Voplakal, autor článku.

Možná proto, že jsem v té době byl ještě školákem, připadal mi náš tehdejší varhaník jako člověk vysoké, mohutné postavy, dokonale mužného vzhledu. V každém případě to byl člověk nevšední - osobnost s širokým rozhledem a především vynikající hudebník. Jeho varhanní improvizace mezi jednotlivými slokami mešních písní měly nespornou uměleckou hodnotu, kterou tehdejší duchovní správci kostela právem oceňovali. Přesto jsme občas vycítili náznak určitého napětí mezi celebující knězem a jeho regenschorim: pan farář musel totiž čas od času hlasitým zakašláním dát varhaníkovi najevo, že svou melodickou, ale až příliš dlouhou mezihru je nutno ukončit, aby se kněz mohl od oltáře obrátit k věřícím s hlasitým pozdravem "Dominus vobiscum!" - a pak pokračovat v poměrně náročné předkonciliální liturgii. Varhaník však občas - zaujat svou vlastní hudební improvizací - příliš nespěchal "utnout" právě rozvíjený hudební motiv.

O panu Hejdukovi bylo známo, že se v minulosti velmi aktivně angažoval v organizaci Katolického skauta - spolu se svým kamarádem očním lékařem MUDr. Faflem. V době nastupující komunistické totality byli skautští funkcionáři systematicky persekvováni; snad jen jeho tehdy již poměrně vysoký věk ho uchránil před uvězněním. Režim jej však šikanoval jinak: dostával naprosto minimální, neskutečně nízký úřednický důchod - doslova jen pár stovek, z něž by byl sotva mohl vyžít, kdyby jej nezvali k farnímu stolu. Žil a oblékal se velmi skromě, ale s noblesou.

Kromě varhanního doprovodu mešních písní se s velkým nasazením ujal řízení kostelního sboru, jehož členové byli většinou mladí lidé - často z řad ministrantů. Nacvičil s nimi řadu náročných sborových skladeb - m.j. několik chorálních latinských mší, ale i menších liturgických skladeb. Jeho sbor nastudoval také pašije podle evangelisty sv. Matouše, které se pak každoročně zpívaly na maličkém bělohorském kůru na Květnou neděli. Byl velmi náročným sbormistrem svých mladých zpěváků - nedopustil byt' jen nepatrnou odchylku od "partesu". Není divu, že díky četným sborovým zkouškám si stále ještě doslova pamatujeme dlouhé latinské texty k jednotlivým mešním částem - zejména ke "Gloria" a "Credo", anebo na příklad již zmíněné Matoušovy pašije.

Nesmí se zapomenout, že pan Hejduk byl nejen velmi dobrým varhaníkem, ale také nadšeným amatérským varhanářem. Jeho velkou zásluhou je první známý (i když amatérský) pokus o modernizaci starých bělohorských varhan - a technicky náročné, na svou dobu důmyslné dálkové ovládání starých varhan s velkými dřevěnými i kovovými pišťalami umístěnými na kůru za oltářem od improvizovaného hracího pultu instalovaného na druhé straně kostela - na malém kůru nad vchodem. Cílem bylo, aby varhaník viděl na dění na oltáři a mohl operativně přizpůsobit varhanní doprovod aktuální situaci při mši svaté (od starého manuálu původně umístěného na kůru za kněžištěm na oltář totiž vidět nebylo). Postupně pak došlo k vytvoření dvou vzájemně propojených hracích strojů - původního většího

(tak zvané "basové pedálové sestavy") za oltářem a menší "tenorové sestavy" s komplexem menších pišťal na zadním kůru nad hlavním vchodem. Tam ve skříní starého harmonia umístil pan Hejduk manuál s elektromagnetickým systémem přenosu klávesových impulsů do starých varhan za oltářem i do menší sestavy pišťal na malém kůru. V této činnosti mu s nadšením pomáhali jeho laičtí přátelé: pan Doseděl s elektrikářem F. Kružíkem a s technikem K. Triebeneklem. Občas jim pomáhali i někteří ministranti. Bylo nutno sehnat nehluchý účinný ventilátor nahrazující staré měchy, desítky nedostatkových elektromagnetů a relétek a mnohažilových telefonních kabelů - a dalších těžko dostupných drobností - a hlavně přitom nevzbudit nežádoucí pozornost bdělé Státní bezpečnosti. Tento malý kolektiv s velmi omezenými materiálovými možnostmi dokázal - v krajně nepříznivých padesátých letech dovést složitě dílo k zdárnému konci. Závěrečný finiš probíhal v mrazivém předvánočním období, ale při půlnoční mši svaté v roce 1953 bylo dílo hotové: vánoční lidové zpěvy už doprovázely spojené hlasy pišťal obou varhanních sestav.

Bohužel dny života věrného bělohorského varhaníka se již brzy potom začaly krátit. Když pak koncem padesátých let mu stále se zhoršující zdraví stále častěji znemožňovalo pokračovat v jeho varhannickém poslání, začal jej střídat za kůrovým manuálem velmi mladý následovník - Antonín Heinzl - ministrant, nadaný muzikant, který se v dětství učil na klavír u paní Losové. Je zajímavé, že v tehdy poměrně početných řadách bělohorských ministrantů byli dokonce tři Tonové - tak zvané "Anton - trio" (Heinzl, Nedbal a Klíma). Ten nejstarší z nich - tehdy sotva osmnáctiletý - začal hrát na bělohorské varhany. A nutno říci, že hrál dobře. Je sice pravda, že bělohorský kostelní sbor se brzy po smrti pana Hejduka rozpadl, ale pašije se přesto zpívaly i v dalších letech. Tonda byl oblíbený kamarád, sympatický člověk, velmi dobrý hudebník. Vyučil se a vystudoval elektrotechnickou průmyslovku (silnoproud). Bohužel nebylo mu dopřáno dožít se dlouhého věku. Po vážném úrazu v zaměstnání se postupně projevila celá řada vážných zdravotních problémů. Nakonec těžce onemocněl - a brzy poté ve věku 56 let zemřel; bylo to právě na Štědrý den - 24. prosince 1991. Jeho odchod na prahu vánočních svátků byl velkou tragédií nejen pro manželku a pro jeho tehdy již devadesátiletou matku, ale byla to velká ztráta i pro celé společenství věřících při bělohorském kostele.

Za manuálem bělohorských varhan jej obětavě vystřídal pan Josef Vacek, špičkový profesionální hudebník - hobojská orchestru Národního divadla, uznávaný umělec, který s tímto hudebním tělesem procestoval svět. Tento skvělý varhaník zůstal pak věrný bělohorskému kůru dlouhou řadu let - až do své smrti v předloňském roce. Je ovšem nutno říci, že pan Vacek už předtím, po několik let, často zastupoval za varhanami svého předchůdce pana Heinzla - v době jeho nepřítomnosti a nemoci. Ve skutečnosti po několik let prakticky hráli souběžně. A ještě předtím pan Vacek často "zaskakoval" za regenschoriho břevnovské baziliky pana Vyskočila. Málokdo však věděl, že ani on, ani jeho předchůdci si za svou práci u bělohorských varhan nikdy nenechávali platit. Po smrti pana Vacka o něm prohlásil někdejší bělohorský duchovní Otec Augustin Gazda, že tento varhaník vždy býval spolehlivou oporou bělohorských duchovních správců. Spolu s tamními věřícími prožíval tísnivé "normalizační" období i naděje vkládané do "sametové revoluce" - a také mnohá zklamání posledních dvaceti let. Lidé si svého oblíbeného varhaníka vážili a měli jej rádi. Není tomu zdaleka ani deset let, co v kruhu početné řady přátel oslavil své významné životní výročí. Tehdy by mu těch jeho "sedm křížků" nikdo ani nehádal. Bohužel však již za pár let nato zákeřná nemoc začala rychle a neodvratně ukrajovat z jeho života. Pan Vacek doslova v poslední chvíli a z posledních sil ještě stihl zajistit nutné opravy bělohorských varhan a zároveň dokončit přestavbu rodinného domu, ale pak se jeho život naplnil. Zemřel dne 5. listopadu 2010 - tedy téměř těsně po svátku Všech věrných zemřelých - „Dušiček“.

I když si jej mnozí vážili už za živa, teprve po jeho smrti současníci vycítili, o koho přišli:

o člověka čestného, noblesního, nesmírně nadaného a pilného, skromného, přátelského, obětavého. Patřil k těm bělohorským varhaníkům, kteří hráli bez nároku na honorář, protože svou službu našemu kostelu považovali nikoli za zaměstnání, ale za poslání, za obět' Bohu a farnosti.

Pro Břevnovan zapsal Karel Voplakal

Od konce čtyřicátých let působil jako regenschori bělohorského kostela pan Vilém Hejduk.

O SKAUTINGU V PRAZE 6

Psal jsem o skautských oddílech na našem obvodu několikrát. Oddíly se jmenovaly různě, jedno ovšem bylo společné. Vždy se jednalo o chlapce. Byl tedy nejvyšší čas seznámit veřejnost se skautkami, neboť ty v ničem nezaostávají, v mnohém pak chlapce předčí. A protože je nejlépe znáji jejich vedoucí, požádal jsem je, aby nám skauting na Bílé Hoře představily.

A vůbec - co je vlastně skauting?

Skauting je hra, je to hra plná smíchu, překvapení, společných činností, úspěchů i porážek. Je to však hra, která má cíl vychovat děti tělesně zdatné, zručné a otužilé, duševně rozvinuté, citově bohaté, morálně vyspělé, ochotné pomáhat všude, kde je potřeba. Skauting je tvorba životního stylu, který se vyznačuje kladnými vztahy mezi lidmi a silným vztahem k přírodě. Základní morální i duchovní principy skautingu jsou obsaženy ve skautském slibu, zákoně, heslu.

Naše středisko na Bílé Hoře vzniklo hned po válce, v květnu 1945, tedy jeho chlapecká část. Založil jej bělohorský drogist a bratr Jandus. Dívčí část se přidala v červnu 1945 pod vedením sestry Karly Viravské - Lebedové. Po dalším přerušení Junáka v roce 1950 se středisko znovu obnovilo v roce 1968 a spojilo se s pražskou Desítkou. A to už začínáme působit i my, coby malé světlušky. V roce 1989, kdy už po

třetí středisko obnovilo činnost, jsme se ujaly bělohorských světlušek a navázaly jsme na to, co nám předala sestra Karla a nyní dál předáváme štafetu. Vedení světlušek se ujímají už námi odchované naše děti. A svoji práci plní výborně. 10. středisko Bílá Hora má v současnosti 5 oddílů - roj světlušek, smečku vlčat, dívčí a chlapecký oddíl a jeden oddíl oldskautský. Celkem máme ve středisku přes 100 členů, víc je děvčat než chlapců. Světlušky, mladší děvčata, a skautky, starší dívky, se na Bílé Hoře schází celoročně každé úterý odpoledne. Náplň schůzek je velmi různorodá. V zimě se držíme především v klubovně - poznáváme přírodu - učíme se o zvířatech a rostlinách, tvoříme a vyrábíme, abychom byly zručné, malujeme, zpíváme s kytarou a učíme se zdravotvědu, abychom věděly, jak si třeba obvázat prst nebo co dělat při štípnutí vosou. Zaměstnáváme naše mozky uzlováním, šifrováním, hrajeme různé hry na paměť. V létě pak chodíme více ven na zahradu, kde sportujeme a užíváme si společně volný čas. V letošním roce se uskutečnil již 23. tábor. Po vystřídání několika míst, jsme se usadili na louce v obci Chlum u Trhového Štěpánova. Nejen že se nám tam líbí, ale máme tam výborné zázemí v podobě spřízněných lidí z obce.

Pro naši činnost je právě zázemí velmi důležité. Jsme velmi spokojeni s naší klubovnou v Opukové ulici. Tu se nám podařilo otevřít na podzim v roce 1995. Je to pěkný montovaný domek, který jsme pořídili z části ze svých, z části dotačních prostředků. Stálo to hodně úsilí. Ale podařilo se. Od té doby jí prošla řada dětí. Pro nás skautky je prakticky druhým domovem. Vyvrcholením každého školního

Mezi námi v Břevnově XXVI.

Pokračování 6.
**Osada Batalion
Starý Potok
a břevnovští kluci
na Kačáku**

V létě 1956 se díky průtahům a na základě nově vzniklého zákona podařilo Jožkovi Červenkovému vysoudit na Československém státu přednostní právo koupi své vlastní chaty, která byla neoprávněně zabavena při zatčení jeho bratra Tondy. Tato záležitost nabývá právní moc v září 1956. Díky tomuto nekonečnému sporu se Jožka nepředstavitelně zadlužil.

V roce 1956 někdo udal Jožku Červenku a Zdeňka Loskota, že ve Zdeňkově chatě ukrývají zbraně. Zdeněk později říkal, že to byla druhá Jožkova manželka, protože k zatčení došlo týden po jejich rozvodu. Jožka zase tvrdil, že Zdeněk se někde opil a vykecal to. Pravdu se dnes už asi někdo těžko dozví. Jožkova druhá manželka byla původně vyšetřována s nimi, protože se převozu zbraní do Zdeňkovy chaty zúčastnila, ale jako manželka neměla povinnost svého manžela udat. Proto byla zbavena obvinění. Je ovšem pravda, že Zdeněk v opilosti v hospodě na Podkozí vykřikoval: Kluci, pojďte se mnou, vystřelíme komunisty! Některé indicie ale naopak směřují k tomu, že to udal někdo úplně jiný. Špatné světlo ale dopadalo na Martu, matku Filuny, protože se také jmenovala Červenková a byla Jožkovou první manželkou. V očích neinformovaných lidí vypadala jako udavačka ona. Omyl se však včas vysvětlil díky Zdeňkovi Loskotovi. - Ale nyní k celému průběhu:

Vraťme se asi šest let zpět, kdy byl den před Silvestrem 1949 zatčen Jožkův bratr Tonda za protistátní činnost. Jožka díky svému genu, který zdědil po předcích (jedna dávná větev rodiny byli valdštejnští zbrojaři) po revoluci neodevzdal držené zbraně a v době Tondova zatčení je měl dobře ukryté v jejich společné dílně. Protože se velmi bál dalších prohlídek, represí a zatčení, okamžitě převezl za tmy zbraně ke svému dědečkovi. A nebylo jich málo, jak dokládá policejní snímek. Ovšem ani u dědečka nemohl tento arzenál dlouho zůstat, proto Jožka jednou večer zbraně naložil a společně s druhou manželkou odjeli na Podkozí. Cestou s manželkou vyhazovali z oken střelivo. Na Podkozí zajel do garáže ke Zdeňkovi a požádal ho o jejich uschování zatím na neurčito dobu. Zdeněk Jožkovi vyhověl, protože mu chtěl oplatit to, že jej za okupace zachránil v podobné situaci, kdy bylo na něj podáno udání, že má revolver (opravdu jej vlastnil z doby své vojenské služby - byl důstojníkem v záloze) a Jožka mu proto dal starý nefunkční bubínkový, aby v případě prohlídky měl co ukázat. Zdeněk, který v tu dobu dokončoval zrovna svou novou chatu, umístil zbraně mezi podlahu a strop a vše důkladně zatloukl prkny. Zbylé náboje zakopal na pozemku za svou chatou. - A běžel čas.

V létě roku 1956 při dovolené Marty Červenkové u Loskotů, která tam

byla sama s Filunou a Petrem, přišla do chaty znenadání neohlášená hasičská kontrola. Marta tušila o co asi jde, protože o celé záležitosti od počátku věděla, a tak se prohlídce bránila s tím, že majitel se v chatě momentálně nezdržuje. Páni „hasiči“ zoviálně začali Martu přesvědčovat, že se jedná o formalitu, že se jenom potřebují podívat na půdu a aby šla s nimi, že tam nic nevezmou. Přece sem nepojedou kvůli jediné chatě ještě jednou. Marta byla truhlík, že nedovedla prudce odmítnout a tak je na půdu pustila. Věděla, že mezi podlahou a stropem a také na Zdeňkově parcele mezi ním a Mirkem Košíkem „něco“ je. Myslela si však, že když je k prohlídce pustí, že snad odvrátí jejich možné podezření. Když to potom říkala Zdeňkovi, mávl Zdeněk rukou a řekl: „Oni tam nic nenajdou“.

- Asi našli, protože v říjnu zatkli nejdříve v Praze Zdeňka a druhý den na chatě Jožku. Šli najisto na obě místa. V té době probíhala kontrarevoluce v Maďarsku, takže si oba počkali ve vazbě 4 měsíce, než se dozvěděli rozsudek. Zdeněk dostal 8, Jožka 10 měsíců nepodmíněně. - Zdá se, že benevolence jejich soudce byla na tu dobu nezměrná. - Ten soudce, JUDr. Ruggiero Ritt, byl totiž shodou okolností také Břevnovák a velice rozumný a slušný člověk. Zřejmě i on se stal trochu nepohodlným a i tato causa jistě přispěla k jeho odvolání od Městského soudu v Praze a přeložení až do Trenčína.

pokračování přístě

roku je letní tábor. Jak bychom Vám přály na něm chvíli být! I letos, tak jako již předešlých 12 let, jsme byly na táboře na Vlašimsku, v Chlumu u Trhového Štěpánova. Louka, kterou máme k dispozici, je ukrytá mezi lesy. Údolím protéká potok, na kterém vždy stavíme umývárku, a který nám občas při prudkých deštích dokáže připravit krušné chvíle. Nikdy ale nebylo zle. Popsadové stany a další stavby stavíme na začátku tábora a bouráme je již po čtrnácti dnech. Na louce zůstává jen konstrukce kuchyně. Příroda je tu kouzelná, aprotosej snažíme co nejvíce chránit. Možná díky tomu se nám podařilo navázat tak velmi dobré přátelské vztahy s místními obyvateli, kteří nám v průběhu tábora tak velmi pomáhají, čehož si vážíme. Jde především o odběr pitné vody, pomoc při odvození a úschova posad, odběr dřeva z lesa a další pomoc. Osu celého prázdninového dobrodružství tvoří etapová hra. Ta letošní se jmenovala Putování po Úžasné Zeměploše. Kdo četl fantasy od Terryho Pratchetta, jistě ho neudiví, že jsme v průběhu tábora potkali čarodějky, draky a další fantastické postavy.

Jak jsme již zmínily, letošní tábor byl na Pampeliškové louce třináctý. Někdo by mohl namítnout, že jsme skutečně měly trošku smůlu - především na počasí. V první polovině tábora nás trápily deště, chladno a silný vítr, v druhé polovině pak přeháňky a velká horka. I přesto se tábor vydařil. Norové říkají: "Není špatné počasí, ale špatné oblečení." Program se i v případě deště téměř neměnil. Dětem totiž déšť vůbec nevádí, klidně by běhaly venku bez pláštěnky. pro vedoucí to pouze znamená více dbát na to, aby byly děti teple oblečené, nosily holínky a pláštěnky, a večer chodily spát v suchém. A jakmile vysvitne sluníčko, hned je třeba vše řádně osušit. Letošní rok je pro české skauty významný tím, že se slaví výročí 100 let od založení skautingu v Čechách. Oslavám jsme se věnovaly nejen na schůzce při slavnostním ohni, ale také v průběhu našeho tábora. Věříme, že skautská myšlenka bude žít dál a připraví na život další a další stovky dětí. Přejeme si, aby bylo hodně těch, kterým vydrží až do dospělosti a třeba i stáří. Pro všechny takové jsou ve skautingu připraveny nečekané možnosti. Za 10. středisko Bílá Hora - Marie Kúsová a Petra Kubíková

P.S. Nezbyvá než poděkovat za upřímná skautská slova a popřát do další činnosti hodně úspěchů!

am

Z policejního deníku

1. 7. V 17.30 voláno sofort na l. 156, že v Kyjevské ulici č. 2 chce vyskočit z okna mladá žena. Patrola městských strážníků ihned dorazila na místo, kde ve 2 patře seděla žena v okně nohama ven a pomalu poposedávala. Několik lidí z chodníku volalo, ať neskáče, ale žena už byla soustředěna do sebe. Náhle se otočila a položila na okenici. Strážníci vtrhli do domu, vyrazili dveře bytu a ženu strhli zpět do pokoje. Zsinalý manžel patroly sdělil, že to není poprvé a žena byla odvezena sanitkou.

18. 7. Krátce po poledni procházela hlídka městských strážníků zahradní kolonii Poustka v Lysolajích a na jednom neoploceném pozemku objevila, že si tam kdosi vysadil řádek marihuany. Záležitost předána policii.

1. 8. Před jedenáctou večerní vracela se jednatřicetiletá žena domů, do ulice Nad Kajetánkou. Vtom ji někdo bafnul pod krkem a chtěl všechny prachy. Ženu přemohl strach, vyndala 700 korun a lapka povolil. Vstrčil peníze do kapsy a klidně odešel. Žena však neváhala, zamířila k břevnovské policejní stanici a za půl hodinky 29 letý Polák už seděl v policejním autě. Přiznal všechno, prachy vrátil do koruny. Jestli ho odsoudí, tak mu prý v Čechách „hrozí“ až 10 let.

2. 8. V Nedašovské ulici ve Zličíně policejní patrola chytila muže a ženu, tak zvané zloděje kovů. Oba kradli míže z chodníku, jež kryly světlíky. Zatímco muž vytrhával míže, žena šla za ním a do připraveného auta jen nosila. V kufru jich už bylo sedm. Škoda: 10. 000.

10. 8. Dopoledne vstoupil do zlatnictví na Bělohorské vysoký černovlasý muž v černých kalhotách a bílé košili – jako pán. Mluvil jen slovensky. Poručil si přívěšek pro svoji právě narozenou dceru Karolínu. Devětačtyřicetiletá prodavačka se snažila najít písmeno K ve zlatě, ale nenašla. Zákazník od svého záměru upustil a chtěl koupit masivní zlatý řetěz na krk svému otci. Peníze nehrály roli. Prodavačka vytáhla velké plato se zlatou kolekcí, avšak zákazník se na plato nečekaně vrhl. V nastalém přetahování prodavačka nechtěla plato pustit a muž začal vyhrožovat pobodáním nožem. Žena pustila a zákazník se zlatem zmizel. Škoda zatím neuvedena.

17. 8. Odpoledne voláno na l. 158, že v Buzulucké ulici se jakýsi lapka pokusil oloupit květinářku s kudličkou v ruce. Policejní patrola, která ihned na místo přijela, během chvílky zadržela lupiče, kterému se ještě podařilo vstříct kudličku do kanálu. Nic ale nepomohlo. Vystresovaný lupič, který nakonec nic neukradl, byl předveden.

2. 9. Jako řidič profesionál – v modrákách a kšiltovkou, který si jen něco naléhavě přečerpává z nákladáku TIR, se snažil vypadat 29 letý muž ve Zličíně. V slunném nedělním polední však jela kolem patrola, zastavila, a muž se přiznal ke všemu: že bere naftu z cizího do svého a měl už odtoceno několik kanystřů. Patrola sebrala hadice, nářadí a předvedla „tiráka“.

14. 9. Muniční sklad si ze svého bytu udělal sběratel suvenýrů z 2. sv. války na Červeném vrchu. Přišlo se na to teprve tehdy, když mu večer v pokoji vybuchla petarda a sousedé volali na l. 158. Šetřením zjištěno, že měl v bytě trofejní funkční zbraně a na 200 kg munice, která by rozmetala celý vysoký dům. Nařizena okamžitá evakuace partaji a m. č. Praha 6 zajištěno náhradní ubytování. 32 letý sběratel skončil s popáleninami v nemocnici a jak to bude možné, půjde k protokolu.

? CHVÍLE S KŘÍŽOVKOU • Připravuje Olga Lišková ?

V roce 1937 byl v Břevnově slavnostně posvěcen prapor zdejšího skautského oddílu Jeleni. Události se zúčastnili kromě skautů Pater Klement a dáma, která byla jmenována Matkou praporu. Kdo byla dotyčná žena, dnes vylustíte v tajence.

Pomůcka:	sloven. město.	MPZ Rakouska	pohodný	ang. venku	býv. solmizační slabika	náš textař	jméno Destinové	černý pták	•	sloven. sklep	chem. zn. hliníku	•	Big Ben	led na okně	předložka	křik	elekt. dráhy
býv. předseda vlády								dětský pozdrav				poty správní jednotka					
předlož.		1. část tajenky letadlo						Božena							inic. Destinové Irena		
lest					býv. SPZ Rakovníka			Václav inic. Nového			druh herce						ruské m. jméno
solmiz slabika			•	ukaz. zájmeno	velká vzducholod'		obrátka	os. zájmeno ruský souhlas			zkr. rockenrollu civilní obrana			franc. člen	předlož. políbek		
plošná míra			2. část tajenky přítel Bolka										Francovka				
opak nahoře					zn. čes. elektro-spotřebiče			něco včelí spolec.					nejv. ant. bůh Jana				
•	popěvek	primát spojka			pádová otázka bio		solmiz. slabika druh psů				spojka	něm. souhlas atlet. disciplína			chem zn. křemíku muži		
zelenina						český rozhlas Šimon				snad ital. jedna			ten i ten	zn. autosvíček předlož			
spojka		3. část tajenky zvrát. zájmeno														inic. režis. Lipského	inic. herecky Anderson
•	angl. kůže řím. 5					snad předlož.		chem. prvek Nada						uzlíček ve tkan. řím. 1000			
Předlož.			část obličej				souhlas				ž. jméno						

Tajenka: Automobilová závodnice Eliška Junková

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Narozeniny – jubilea – přání

Říjen – Listopad

Říjen 2012

Karel Bažant, Břevnov	21. 10. 1924
František Kadavý, Břevnov	4. 10. 1926
Anna Topinková, Břevnov	5. 10. 1926
Alena Peroutková, Břevnov	8. 10. 1926
Jaroslav Müller, Břevnov	1. 10. 1930
Vladimír Kubánek, Břevnov	10. 10. 1930
Marcela Pýchová, Břevnov	4. 10. 1939
Hana Kasalová, Ruzyně	23. 10. 1946

Listopad 2012

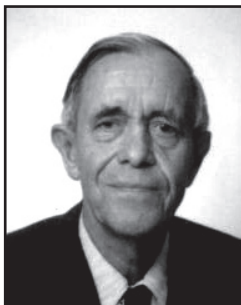
Alena Drtinová, Břevnov	24. 11. 1925
Miloš Kasal, Ruzyně	13. 11. 1946

CHRÁMOVÝ SBOR u sv. Markéty v Břevnově

zve všechny zájemce o hudbu a zpěv do svých řad. Vítání jsou obzvláště mladí lidé a muži. Sbor pravidelně zkouší **každé pondělí od 19 do 21 hodin ve Vojtěšce** pod vedením sbormistra pana Adolfa Melichara. *Bližší informace: pí Stanková, tel.: 257 219 622*

Za profesorem Janem Herinkem (narozen 1918 – zemřel 22. 7. 2012)

Profesor Jan Herink se narodil dne 18. března roku 1918. Byl synem stavitele Josefa Herinka z Dejvic, jehož rod pochází z obce Ruda u Nového Strašecí, a Marie Herinkové, rozené Jůzkové, která pocházela z Vodňan. Jeho otec projektoval m. j. i Masarykovu obecní školu v Suchdole, která se otevírala v září roku 1931 a stala se chloubou této obce v první polovině minulého století. Měl staršího bratra MUDr. Josefa Herinka, významného mykologa a toxikologa, narozeného v roce 1915, který zemřel v srpnu roku 1999. Byl ženat s Miladou, rozenou Polákovou, nar. 8. 2. 1917 v Hradci Králové, v září 1952 měli spolu svatbu úřední, v říjnu 1952 pak svatbu v kostele. Od roku 1952 bydleli spolu v Liboci, posléze i společně s rodinou svého syna. Pan Jan Herink po maturitě na reálné v Praze 7 studoval v letech 1935 - 39 profesuru kreslení na Fakultě architektury Českého vysokého učení technického. Studoval u profesora Oldřicha Blažička, Cyrila Boudy, Josefa Sejkpa a Karla Pokorného. Po ukončení studií pracoval a tvořil v Praze. Byl učitelem kreslení na gymnáziu v Praze – Dejvicích a učitelem výtvarného oboru LŠU v Praze – Břevnově až do svého důchodu. Jeho pedagogická činnost se střídala s obdobími svobodného povolání – kdy se jako velmi nadaný kreslíř a grafik věnoval především ilustracím a knižní grafice. Ve svém profesionálním životě se uplatnil i jako jevištní výtvarník, písmář a výstavní výtvarník. V roce 1949 byl přijat za člena Svazu výtvarných umělců. Zanechal za sebou během svého plně prožitého života košatý blok všestranné životní práce – práce českého malíře, ilustrátora, grafika, hudebníka, historika a znalce místopisu. Jako výtvarník zpracoval obrovské množství obalů gramofonových desek Supraphonu, Pantonu a Artie, ilustroval jak dětské knihy, tak knihy o hudbě, hudebních žánrech a hudební historii.

Pracoval jako ilustrátor pro nakladatelství Topičova Edice, Vyšehrad, Albatros, Supraphon, Artia, Avicenum... Realizoval výstavy s hudební tematikou v Divadle hudby v letech 1954 - 1960, provedl výtvarné a písmářské práce na obrazové části nové instalace Muzea Antonína Dvořáka v Praze v roce 1961, dlouhodobě pracoval na výtvarném řešení a realizaci výstav o historii a památkách v Praze 6. Jeho výtvarná činnost je tak rozsáhlá, že všechno zde nelze zaznamenat, a proto

alespoň připomeňme jeho účast na libretech, výtvarném řešení Památníku Julia Zeyera v Liboci. Připomeňme jeho celoživotní přátelství s Janem Hanušem a jejich tvořivou spoluprací na scénické výpravě baletu Jana Hanuše na Národním divadle... Byl to skutečně přebohatý život na výtvarnou činnost, ale i na samostatnou tvorbu – kresby, akvarely, ilustrace, které prezentoval na svých samostatných výstavách. Výčet výstav, které výtvarně sám řešil a realizoval a kterými se naše vlast prezentovala doma i v zahraničí, by byl skutečně velmi rozsáhlý. Za všechny lze vzpomenout realizaci výstavy – Salon pražských výtvarných umělců PKOJF v roce 1988. Měl též několik samostatných výstav, především v závěru svého plodného života, a to jak v milovaných Vodňanech, tak v Praze. Každým rokem se účastnil i společných výstav Klubu výtvarníků při františkánském klášteře u Panny Marie Sněžné v Praze, jehož byl též členem. K Břevnovu byl Jan Herink vázán nejen přátelstvím s Janem Hanušem, Miroslavem Venhodou a dalšími, ale vírou žijící farnosti a zdejšími bohatými hudebními životem v dobách totality. Byl však též historikem a znalcem místopisu. Ve svém již pokročilém věku pravidelně psal po roce 1990 do časopisu Břevnovan, kde odkrýval historii zapomenutých míst Břevnova, Liboce a okolí. Zajímal se též o svůj vlastní rodokmen a zanechal svým možným následovníkům bohatý podklad pro další bádání. Svou pilností mimo jiné zjistil, že jeho rod, pocházející z Vodňan, má své kořeny mimo jiné až v severní Itálii, odkud jeho předkové přišli do proslulých jižních Čech kolem roku 1570. Své první krůčky v malířském umění rozvíjel právě zde, při toulkách se svým bratrem Josefem v překrásné přírodě v okolí Vodňan při prázdninových návštěvách prarodičů. Profesor Herink byl též nestorem chrámového sboru v Břevnově, kde již jako mladík zpíval spolu se svým bratrem v chrámovém sboru. Byl to noblesní a vzdělaný člověk staré české školy. Svým osobitým a lidským přístupem, trpělivostí a ochotou učít své žáky popohit do hloubky malířské umění, výtvarné techniky, ovlivnil mnohé lidi na jejich další cestě osobním i profesním životem. Byla to osobnost, která měla – dle vzpomínek pamětníků - velký vliv na duševní rozvoj tehdejších dětí. Dodnes na něho s vděčností vzpomínají jeho žáci, kteří jsou rozesteti po celé naší zemi. To je též jeho odkaz.

V závěru mi dovoluje poděkovat všem zaměstnancům Domova svatého Karla Boromejského, kteří se o něho poslední čtyři roky života starali. I díky jejich laskavému pochopení a přístupu se zde uskutečnila jeho poslední životní výstava jeho prací – ilustrací k dětským knihám v květnu roku 2010.

Pane profesore, děkujeme Vám za Vaše celoživotní dílo v české kultuře a při výchově svých následovníků a přejeme Vám život věčný.

Připravili MUDr. Jan Herink a RNDr. Josef Herink

Za panem Karlem Blažkem

Redakci časopisu Břevnovan zasláno oznámení, že 3. srpna 2012 náhle zemřel pan ing. Karel Blažek z Břevnova, ročník 1928. Poslední rozloučení se konalo 10. srpna ve Velké obřadní síni krematoria ve Strašnicích.

Pan Karel Blažek byl rodákem z usedlosti Ladronka, kdysi hrával fotbal za Břevnovský SK a účastnil se zdejšího společenského dění, než se oženil a z rodinných důvodů zakotvil na druhém konci Prahy. Byl kamarádský, otevřený, dobře psal, znal historii a místopis, a proto se podílel na řadě regionálních i mimopražských publikací. Nezapomněl ani na Břevnov, navštěvoval naši redakci a čas od času jsme otiskovali jeho čtivé články. Škoda, přeškoda, pane Blažku, dobří autoři odcházejí, mladí nejsou, neumí...
Za redakci Mgr. Pavel Krchov

Různé

Hledám spolužákyni Jarku Havlovou z Břevnova se kterou jsem byla na internátě v Aši v letech 1956 – 1957. Květa Hmírová, tel: 731 759 829.

Byty – výměny – podnájmy – koupě

● **KOUPÍM RODINNÝ DOMEK ČI VILKU** pro svého syna v jakémkoli stavu. Náhradní bydlení mohu zajistit, nebo majitele nechám dožít. Děkuji. Tel.: 602 361 733, 233 357 071

Prodám ve Žlutkovicích pozemek 800 m² v nezát. oblasti s chatou k rekonstrukci. Jižní strana. K Berounce 180 m. Pozemek je v CHKO. Nová výstavba již není povolena, jen rekonstr. stáv staveb s možností rozšíření. Info: e-mail: zdk.seznam@seznam.cz, heslo: Žlutkovice /RK NE!!

Husy z břevnovských rybníků

Po celé léto bývaly Pivovarský rybník a Sádky obsazeny bílými husami, které sem přiváděly děti a hospodyně nebo také přicházely samy. Každé hejno bylo něčí, drželo se při sobě a strávilo na rybníce a na travnatém břehu celý den. Husy z Panské kovárny sebraly se samy a šly přes náves Markétskou ulicí až ke Kadeřábkovi zahradnictví, ale pak s křikem vzlétly a přeletěly plot, celou zahradu, až do rybníka. V Břevnově měly husy v každém větším stavení, neboť to bývalo cenné bohatství: zpracování peří, peroutek, vnitřností, sádlo, výborné maso a pak další a další generace housat. Jak si husa zjara začala pouštět peří, musela mít svůj klid, svoje hnízdo ve chlévě, snesená husí vejce se sbírala, psalo se na ně datum a dávala zpět pod husu. Husa se opečovávala dobrou stravou, která se nosila až k ní, pod zobák. Když se první housata vyklubala, nechávala se zbylá vejce, aby je doseděla. To už přibývala nová starost o dobré krmení, sekaly se mladé kopřivy, máčel chleba, kroupy, jáhly, vajíčka vařená na tvrdo a dělaly se míchanice, neboť husa ani housátka nesměly být ošizeny. Husa si také svoje potomstvo dobře hlídala a až přišel čas, vyvedla je na rybník. Tak husí rodinky rostly, doprovázeny dětmi a samy už znaly uličky a tiché cesty k potoku Brusnici nebo rybníku, kde nehrozilo žádné nebezpečí. K Břevnovskému posvícení bývala už housata velká, pěkná, hezky obalená. Husy, které nesedly, čekalo jiné poslání. Každá hospodyně postupně husy do čista vykoukala a už nepustila ven a k rybníku, dokud je řádně neoškubala, aby pak měla na draní dostatečnou zásobu peří. Když přicházel podzim, sezvaly se sousedky ku draní peří. To bývalo ve velkém hrnci, obvykle nahřáté u kamen, aby se více rozevřelo, paní domu vysypala hrncem na připravený stůl a nesmělo se kýchat, ani vzdychat. Bývalo zvykem, že takto vysypaná várka peří se musela ten den zpracovat, třeba do noci. Každá hospodyně musela uvážít, kolik peří půjde do sypků na peřiny, kolik na polštáře. Po draní, ve kterém si známé rodiny a sousedky vzájemně pomáhaly, se muselo sedrané peří znovu dobře uložit, většinou na půdě, a chránit před myši. Proto byla v každém domě držena kočka. K podzimu byly dospělé husy zas pěkně obrostlé sněhobílým peřím, a kdo jednu choval husy, nikdy na to nezapomene, protože husy jsou povídavé, přítulné a věrné, jako pes. Leckdo raději poslal pro řezníka, aby husu zařízl, než aby to udělal sám. Na archivním snímku z počátku minulého století je klášterní rybník Sádky, kde je vidět několik hejn husí

a skupinky dětí. Malý rybník tehdy obhospodařovala Kadeřábkovic rodina, ale ani nestor rodiny, Václav Kadeřábek, ročník 1921, si nevzpomíná, k čemu sloužil dřevěný posed vpravo na fotografii.

Podle vzpomínek Václava Kadeřábka zpracoval Pavel Krchov

REALITNÍ AGENTURA

Solo, spol. s r. o.

NÁKUP, PRODEJ, PRONÁJEM

- KOMERČNÍ PROSTORY • BYTY • RODINNÉ DOMY • ČINŽOVNÍ DOMY • CHATY, CHALUPY
- RESTAURACE, HOTELY • USEDLOSTI
- POZEMKY

169 00 Praha 6 – Břevnov, Patočkova 1953/45

tel.: 233 357 071, 233 352 063, 220 515 440

mobil: 602 361 733 • fax: 220 514 576

e-mail: info@solork.cz • internet: www.solork.cz

NOVA

ORTOPEDICKÁ ORDINACE

Pro děti a dospělé

Přijímá nové pacienty

MUDr. Blanka Dvořáková
Poliklinika Pod Marjánkou 1906/12
Praha 6 – Břevnov
Telefon 608 414 700 • www

musica concordans

HUDBA SJEDNOCUJÍCÍ

4. ročník cyklu komorních koncertů

pořádá soubor Musica bellissima o. s., umělecká vedoucí Eva Tornová

„Piráti a korzáři“

30. 9. 16:00 hod. Letohrádek Hvězda, Hodovni síň, Praha 6

Chorea Historica (tanec) - Musica bellissima (hudba)
Barokní hudba a tanec na vlnách světových oceánů

vstupné 150,-/80,-

„Sama doma - Women's songs not only for women“

5. 10. 20:00 hod. KD Kaštan, Bělohorská 150, Praha 6

Eva Vrbková (zpěv), Adriana Voráčková (violoncello)
Koncert autorských písní Evy Vrbkové

vstupné 120,-

„Slavné hudební rodiny“

21. 10. 19:00 hod. Tereziánský sál, Břevnovský klášter,
Markétská 1, Praha 6

Musica bellissima - Lucie Lukášová (flauto traverso),
Miloslav Študent (arciloutna), Eva Tornová (cembalo)
F. a L. Couperin, A. a D. Scarlatti, C. Ph. E. Bach, J. S. Bach

vstupné 120,-/60,-

RTC

IV HUBEŇÍ
FOZALODS

Musica
bellissima

Tento projekt byl podpořen Městskou částí Praha 6

www.musicabellissima.cz

(Poslední zpráva) 26. 9. 2012 zahájil oficiálně v Břevnovském klášteře opět činnost várečnou nový pivovar. Na setkání hostů požehnal P. P. Siostrzonek tomuto starobylému řemeslu a ředitel p. Petr Janík seznámil účastníky s podrobnostmi. V pivovare je již prodejna a pivo čepují v šenku. – Nuže, na zdraví, přátelé!

Gynekologie Marjánka

NOVÁ GYNEKOLOGIE

POLIKLINIKA POD MARJÁNKOU
Pod Marjánkou 1906/12, Praha 6
3. patro č. 322, 323

PŘIJÍMÁME NOVÉ PACIENTKY
Do konce roku bez registračního poplatku
Příjemné prostředí, moderní vybavení

www.gynekologie-marjanka.cz

KONTAKT

224 817 429 | 602 232 715

SPOLEK BŘEVNOVSKÝCH ŽIVNOSTNÍKŮ a MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA 6
zve všechny Břevnováky i ostatní na

19. BŘEVNOVSKÉ POSVÍCENÍ

5.-7. října 2012 od 10 do 22 hod.
jako vždy v prostoru před břevnovským klášteřem.

program na pódiu:
Wooden shoes, Bílá nemoc, Harry band, divadlo Řešeto, Heligonky Stará Praha, 1st Choice Netopýři, Bonus,
 kejklíř Vítek, kouzelník Čaroslav, vystoupení ZŠ a MŠ z Prahy 6. Staročeská vesnička s vlastním programem, workshopy pro děti, v sobotu i v neděli ohňostroj. Změna programu vyhrazena!

Akce se koná pod záštitou starostky Městské části Praha 6 paní Marie Kousalíkové.
Po dobu trvání posvícení budou zpřístupněny prostory břevnovského kláštera.

www.spolekbrevnovskychzivnostniku.cz

pořadatel: **SPOLEK BŘEVNOVSKÝCH ŽIVNOSTNÍKŮ a.s.** 1992-2012

partneri: **Letiště Praha**, **JOHNNY SERVIS**

mediální partneri: **Šestka BŘEVNOVAN**, **Uvele.com 39**, **METROPOL TELEVIZE PLNÁ PRAHA**

hlavní partner: **Městská část Praha 6**

KAJETÁNKY, PRAŽSKÉ SLUŽBY

Lunapark provozují Bohumil Wertheim a Karel Heller.
Pořadatel upozorňuje, že v rámci akce není dovolena propagace jiných subjektů kromě účastníků a sponzorů posvícení.

BENEFIČNÍ KONCERT
PRAŽSKÉHO FILMOVÉHO ORCHESTRU

KOSTEL SV. MARKÉTY V BŘEVNOVĚ
NEDĚLE 21. ŘÍJNA 2012 VE 14.30

ZVEME VÁS NA BENEFIČNÍ KONCERT PRAŽSKÉHO FILMOVÉHO ORCHESTRU PRO ZACHRANU KOSTELA A POUTNÍHO MÍSTA NA BÍLÉ HORE.

DIRIGUJE JIRÍ KORYNTA
PRŮVODNÍ SLOVO MICHAELA ŠTRAUSOVÁ

VSTUPENKY V CENĚ 890, 490 A 190 Kč lze objednat a zakoupit
NA TEL. ČÍSLECH 731 172 038 A 605 218 387.

WWW.PRAGUEFILMORCHESTRA.COM

TO NEJLEPŠÍ NA KONEC!

Historické fotbalové utkání Staré gardy Břevnov s divčí jedenáctkou Minerva Praha se odehrálo v červenci a mělo úspěch. Ale prostředí na našem hřišti jako by se za poslední roky moc nezměnilo, od chvíle, kdy Břevnov měl dobrý manšaft a hrál III. ligu. Jako by to byl všechno trapný sen. Zítřka přeci Břevnováci nastupují v nelibostné seči proti českým městům, Kolínu, Chomutovu, béčkům Slávie, Teplic a dalším. – Není tomu tak...

